

Кондратов Сергей

СМ

ДОБРОСЛАВЫ

СОДЕРЖИТ
НЕЦЕНЗУРНУЮ
БРАНЬ

18+

Сергій Кондратов

Сни Доброславу

«Автор»

2024

Кондратов С. В.

Сни Доброславу / С. В. Кондратов — «Автор», 2024

Декілька страшних, магічних, дивних і просто дурних історій із дитинства, об'єднаних всього лиш одним — невеликим поселенням під назвою Доброслав на півдні України.

© Кондратов С. В., 2024

© Автор, 2024

Сергій Кондратов Сни Доброславу

"Підземний світ на Новосьолова"

День ліниво перевалив за другу свою половину, і пора було повертатися додому. Навіть на літніх канікулах мама не дозволяла гуляти довше чотирьох годин без того, аби показатися на очі. Немає чого семирічним дітям пропадати без сліду, казала вона перед тим, як зачинити мене дома за ще одне запізнення на чергове «рапортування».

Зі всіх сил я давив на педалі. До кінця мого чотиригодинного періоду свободи залишалося всього якихось десять хвилин. Запізнюсь – не бачити мені більше сьогодні червневого сонця, широких дворів і залізних качель між коробками двоповерхівок.

Від Новосьолова до Суворова з моєю-то швидкістю їхати було хвилин п'ять від сили. Хвилюватися нічого. І все ж серце калатає скажено, відбиваючи барабанним ритмом у вухах.

А це що?! Я вдавив по гальмам так, що чуть не вилетів через кермо. Ніфіга собі! Обабіч дороги, в надзвичайно небезпечній близькості від проїзної частини – відкритий люк. За всі свої довгі сім років я такого ще не бачив. З нього із затягуючою своєю незвичайністю силою гулко лунає потік. Наче шум водопаду. Або підводної ріки.

Справедливості заради, не водопадів, не підводних рік мені чути ще не приходилось. Але саме так їх звучання собі і представляв. Потужне, оглушуюче, вибиваюче тебе зі звичайного розпорядку речей. Аж земля тремтить.

Заглянув в середину таємничого отвору в землі. Непроглядна темнота. Навіть літнє сонце не може відкрити секрети цього схованого по ту сторону підземного світу. А що як там кродили, подумалось.

Або живе хтось. Чи щось? Від цієї думки аж похолодало.

Ха! Нарочито засміявся сам до себе. Чого б це боятись? Ти ж майже дорослий! Щоб там не було, розберешся!

Та взагалі нічого боятись не повинен! Ось диви! Я схопив стару дошку, що так доречно валялась біля відкритого люку і поклав прямо над круглою прірвою.

«Чого б це мені боятись?» – повторив. Голос затремтів на половині фрази. Цей прояв слабкості підзадорював ще більше.

Став до дошки. Зробив крок. Дошка зрадницьки заскрипіла і прогнулася. У вухах запишало так, що всі інші звуки просто заглохли. Навіть шум підземних вод.

Треба було йти далі. Крок, за ним ще один, потім ще один. Обережно, обережно.

Ууууууух...

Ось я і на іншій стороні. Ха... ха... Та, легкотня! Це ж справжня легкотня! Тільки здається страшним! От покличу чуваків, що живуть тут і подивимось, чи не слабо їм буде над прірвою перейти? Сто пудов же зассуть! А я... я от... Раз, раз і оп!

От і знову на іншій стороні. І знову! Ха-ха-ха! Ось тільки повернусь... Бляха! Додому! Мене ж мама точно до кінця літа в хаті закриє!

Добре, останній раз і ле... Аа...

В одну секунду все стало холодним, шумним і слизьким. Брудна, каламутна вода вдаряє в ніс, вуха, очі. Вода у волоссі, вода у спідньому, вода під ногами, вода над головою. Вода, ВОДА, ВВВВООО...

Я махаю руками, ціпляюсь, тянусь, шкрябаюсь, барахтаюсь вперед.

В якусь секунду все стало білим, наче засліпило серпневим сонцем. Не пам'ятаю, як виліз.

Не пам'ятаю, що сказав мамі, коли запізнювався.

Не пам'ятаю навіть, як вибачався за брудний, вологий одяг.

І що вона відповіла не пам'ятаю.

Я не пам'ятаю навіть ... її лиця.
А я... взагалі... виліз?
Я... взагалі... живий?

,

,

"Вид на вулицю Східну"

Макс майже не виходить з кімнати. З сім'єю також не спілкується: діду не відчиняє, брата просто ігнорує. Може, батько чи мати змінили би ситуацію на краще, але їх в його житті просто не має. В школу він також не ходить.

Він, в принципі, не покидає свою кімнату. Так уже майже пів року.

Щоб не робила сім'я, нічого не змінюється. Осліплює яскравий монітор, Інтернет та майже завжди зашторене вікно, що виходить на Старокиївську дорогу – єдиний поки що зв'язок із зовнішнім світом. Хоча ні – ще є Аліна. Єдина, кому дозволено навідуватись до його кімнати.

Не те щоб вона дуже й запитувала. Та хоч він їй цього ніколи не скаже, Макс все-таки радий, що вона тут. Тихо посидить у кутку, поспостерігає за ним і піде.

Він її ігнорує. Пялиться в монітор – постійно шукає відповіді. Іноді, коли зір починає підводити, трохи привідкриває зашторене вікно і довго, не відриваючись спостерігає як коливаються колоски рапсу по ту сторону дороги, переливаючись всіма відтінками жовтого. Знає: Аліні вид не дуже подобається, хоч вона нічого не каже. Знову зашторює вікно.

Чотири розмірені стуки у двері. Завжди в один і той же час. Дід приніс йому щось поїсти. Потім півгодини пів години невдалих намагань брата вивести його хоч на якусь розмову. Знову лягає спати. Ранком Аліна приходить знову. Продовжує приходити кожен день.

Та чому б їй не приходити? Все-таки вона обіцяла.

Жаль, Макс не виконав свою обіцянку.

На її похорони він так і не прийшов.

«Доброславські соняшники і захист свого»

...Кожного літа ми бігали через Старокиївську трасу аби вирвати соняшників, набрати дома солі, і, сидівши га порозі, чистити насіння і їсти їх прямо з мішків.

Цілий мішок насіння був для мене тоді найбільшим скарбом. А більше навіть насіння – можливість переказати про наші пригоди. Навіть якщо розкажеш їх тому, хто тільки що з тобою їх пережив.

«Ти чув голос сторожа?» – трохи налякано і з захватом питає мій друг дитинства і співучасник у злочині. «Який голос?» – задихавшись, намагаючись відновити збите дихання і зтрусити з майки залишки чорнозему, питаю.

Ми бігли всю дорогу назад без зупинки, аби ніхто раптом не спитав, що це у нас в мішках.

«Ти що, не чув як він кричав: «А ну стояти, малі, стріляти буду!» – в метрах ста чи двісті позаду нас. Тоді ще ворони раптом зненацька розлетілись і ми побігли. Я того власне і побіг»

«Так, так, ми також чули якийсь голос,» – піддакували інші.

Сам я голосу не чув. А може все таки...? В моїй пам'яті, десь на периферії спогаду, впливає силует розлюченого діда зі старою рушницею. В рушниці сіль, звичайно.

Хриплим, наповненим димом «Прилуків» голосом, він кричить наче особисто на мене звідти, з безкрайого лісу соняшників, що закривають наші дитячі голови від дорослих проблем.

«А чого ж ми не зупинились? Чому не поговорили з ним. Там же тих соняшників мільйон! Та куди там, мільярд, напевно! – відповів я. В свої шість років я важко розумів,

скільки це «мільярд» – можливо, і зараз не зовсім розумію. Але точно знав, що це дуже-дуже багато. Так багато, що навіть побачити це число за один раз неможливо.

– Що йому, важко буде поділитись тими десятима соняшниками?!

– Еее, бачу комусь дуже хочеться отримати заряд солі в сраку, – з висоти прожитих восьми років, зауважив мій ліпший друг дитинства. Всі наші «подільники» залились веселим сміхом. Чи то від моєї наївності, чи то від слова «срака».

Я й сам розсміявся.

– Представляєш, скільки таких любителів халявних семечок як ми з тобою? – під підтримуючий, іноді переходячий на писк регіт наших компаньйонів, продовжував мій старший друг, – та на всіх наших пальцях не перерахувати! І що, всім соняшники роздавати?

Я трохи зніяковів і не знав, що відповісти, адже намагався підрахувати всі присутні пальці.

Мій товариш це очевидно помітив і підтримуючи поклав руку мені на плече: «Не хвилюйся, ти ще маленький. З віком зрозумієш: чим більше маєш, тим більш жадібнішим і злішим приходитьесь ставати. Без рушниць тут ніяк не обійтись. А як же інакше захистити своє поле?»

«Напевно, ніяк» – відповідав я своєму спогаду двадцятирічної давності, дивлячись на соняшник.

Напевно, без злості і рушниць ніяк.

"Козак без скальпу"

Останні промені помаранчевого сонця проколювали догораючі дахи занурених в ніч мазанок. Ніч, де не залишилось майже нічого, окрім вихваченої вогнем купи тіл, звалених наче сміття при в'їзді до хутору. Безформенна, огидна, але притягуюча погляд – якби залишився хто живий, щоб на неї дивитись – вона приймала наві обриси і наче переривалася під надприродним світлом палаючої садиби.

Видовище настільки жахливе, що повністю відволікало від мерехтливих світла факелів в прикритих ставнях шинку – єдиному віцілому будинку помираючого поселення.

Хоча, судячи по розносившимся з нього грубому сміху та жіночим благанням, життя скоро покине і його.

З останніми променями сонця із заходу з'явився вершник. Привид в рудому спалаху помираючого дня лише на мить з'явився і тут же зник під покровом вступаючої у свої права ночі, щоб знову матеріалізуватись в яскравому світлі догораючих залишків особняку Кодинцева.

Його появу супроводжував громоподібний тріск, з яким завалились колони веранди, а за ними і весь другий поверх. Стовб вогню та диму піднявся до самих небес, освітивши зловісну посмішку вершника. «Бачу, моя колекція сьогодні сильно поповниться,» – з цими словами доторкнувся до звисавшого з плеча мішку і направив коня вглиб села – туди, звідки роздавалися крики.

"Давай же, сама ж цього хочеш!" – важко дихаючи, старий татарин намагався розсунути вкриті синцями ноги. Тяжкою лапицею утискав її голову соломі поки дівчачі пальці залишали дрібні криваві мітки на жирному розчервонілому обличчі. Але гвалтівник від цього розпалювався тільки сильніше. Кисле дихання роздуло довге каштанове волосся, слина капала на мертво-білі щоки, змішуючись зі сльозами, а волохата смаглява лапища придавила голову так, ніби намагалася розчавити череп.

З диким риком він розвів притиснуті до землі ноги. Різкий рух вперед, потім назад. Несамовитий хрип. Тонкі цівки крові розтікаються по землі.

Дівчина відчувала, як останні сили і гірше за те – воля до боротьби – покидають її. І наче єдиний відомий спосіб врятувати хоч щось – той, до якого вдавалася нещасна мати.

"Отче... (будь ласка, за що мені це) ... небесах! Нехай святиться ім'я (нехай я просто помру)... Нехай прибуде... твоя..."

– Що ти там бурмочеш? Дивись на мене...

Товсті величезні пальці натиснули їй на віки, силоміць розімкнувши їх. І ось вона тут, віч-на-віч зі своїм кошмаром. Величезне засмагле рило дихало жаром смерті в обличчя і все, чого вона жадала, щоб це припинилося. Померти, забути і зустрітися з матір'ю, батьком, сестрами та братом в іншому, кращому світі.

"Хліб наш насущний дай нам сьогодні; І пробач нам... , як і ми..."

– Досить бурмотіти, я сказав!

Тяжка лапа з ще більшою силою придавила їй рота, ніби намагаючись вдавнити всі зуби у горло.

" І пробач ..., як і ми прощаємо ... (Пробачити? ПРОБАЧИТИ? ТАК КРАЩЕ В ПЕКЛО – хоч до чорта, хоч до самого диявола піду, ТІЛЬКИ Б ОТРИМАТИ МОЖЛИВІСТЬ ВІДПРАВИТИ ЙОГО – і всіх їх першими!)

З останніх сил вона прикусила придавлюючу її руку. Рот наповнився металевим смаком крові. Турок взвив і відсахнувся назад.

Але дівчина не планувала тікати, ні – з усіх залишків сил вона встромила пальці в очі монстру, що нависав над нею.

По хліву рознісся рев покаліченої тварин. Одним ударом солдат відкинув її до самої стінки. Голову накрило хвиля теплого забуття і дівчина встигла лише подумати, що зараз все закінчиться. Серце сповнилося полегшенням людини, зробившої все, що було в її силах. Краще вже померти в бою.

Стук, короткочасний булькаючий хрип і тиша. Тільки потріскування садиби, що догоряє недалеко.

І тут усе припинилося. Ні болю, ні тяжкої важкості величезного тіла, ні кислого смороду чужого дихання. Нічого.

Вона не знала скільки часу пройшло, коли знову розплющила очі.

Труп татарина з перерізаним горлом. Над ним – чоловік у червоному. Довгий кафтан, сорочка, заправлена в криваво-червоні шаровари. Чи то від крові вбитого, чи то природний колір вбрання. На голові – шапка того ж кольору. У світлі факела, що висить біля стіни, усмінене обличчя набувало спільного з одягом відтінку.

Схилившись над убитим, незнайомиць схопив того за волосся. Поміж чорних кадрів мерця блиснув гострий ніж. Тут усмішка на обличчі чоловіка здригнулася.

– То ти все ще жива? – здивування у голосі звучала недоречно, ніби його власникові давно вже цьому розучився. – Боролася із мужністю справжнього козака, вражає. Тільки все одно здалася. Чому не спробувала втекти?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.